

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ «ΣΗΜΕΙΟ» ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

«Σονέτα»

✓Μια κρυφή ματιά πάνω στον έρωτα

Του
ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ποιήματα του Σαίξπηρ θεατροποιημένα; Μάλ-
λον ακροβατικά χορευ-
τικά νούμερα πασπαλισμένα
με λίγο από τα σονέτα του
Σαίξπηρ. Αυτό ήταν το έργο
που είδαμε στο θέατρο «Ση-
μείο» από το Δημοτικό Περι-
φερειακό Θέατρο Καλαμά-
τας.

Δεν ξέρουμε γιατί επελέγη ο μέγι-
στος συγγραφέας για
να γίνει θέατρο ή τσίρ-
κο η ποιητική ερωτική
γραφή του. Ίσως, γιατί
στο τέλος κάποιου από
τα σονέτα του λέει σε
μετάφραση, καλύτερη
δε γινόταν από την Χρι-
στίνα Μπάμπου Πα-
γκουρέλη, συζύγου
του σάουθ-ντουντ.
Οι άνθρωποι ανθρώνουν
και από τους καλύτε-
ρους κριτικούς θεά-
τρου. Λέει λοιπόν ο
Σαίξπηρ για τον έρωτα
«Το ξόδεμα του πνεύ-
ματος σε μια σπατάλη
αισchrή. Είναι η πράξη
της λαγνείας... Μόλις
τη χαιρέσε αμέσως την
περιφρονείς... Ευδαι-
μονία η γεύση της και
όταν τη γευτείς, η ίδια
συντριβή. Πριν η προσ-
δοκία της χαράς, ένα
όνειρο μετά. Όλα αυτά
καλά τα ξέρει ο κό-
σμος, κι όμως κανείς
καλά δεν ξέρει. Πώς α-
ποφύγει τον παράδει-
σο αυτόν που στην κό-
λαση τον μεταφέρει;». Αυτό το κομμάτι ήταν η
αφορμή για να σκηνο-
θετηθεί ποιητική γρα-
φή πάνω σε ένα χορευ-
τικό μάλλον έργο, που
τρεις ηθοποιοί και μια χορεύτρια μά-
χονται την ερωτική τους επιθυμία, σε
μια μονομαχία έλξης και απώθησης,
μιας προσέγγισης που αναπτύσσεται
το μίσος και η τελική ευδαιμονία, μια
οπισθοδρομούσα φρίκη πριν συντε-
λεσθεί το ουράνιο σμίξιμο, ενώ σαν
υπόκρουση ακούγονται ερωτικοί
στεναγμοί, εκείνο το αγκομαχητό του
πόθου πριν από τον ερωτικό σπασμό,
εκείνη η δαιμοσιοποίηση του ερωτι-
κού ενστίκτου που καταλαγιάζει με
την εκπλήρωση και το αποχαυνωτικό
τέλος. Αυτό ήταν το έργο, ενώ μέσα
σε αυτό το έστω και βουβό πανδαιμό-
νιο, χάνεται η φωνή του ποιητή που

δε θα φανταζόταν ποτέ μια τέτοια με-
ταχείριση των σονέτων του.

Ο Σαίξπηρ δυστυχώς αρχίζει να έ-
χει την τύχη των δικών μας τραγικών
που οι λογιές σκηνοθέτες τους κατα-
κρεουργούν και τους διαπομπεύουν.
Όλα αυτά με τη δικαιολογία του «εκ-
συγχρονισμού» κι εδώ ακόμα αυτός ο
εφιάλτης. Ο σκηνοθέτης του έργου
που είδαμε (Νίκος Διαμάντης) επηρε-
ασμένος από τη βιαιότητα που πρέ-
πει να έχει σήμερα το sex, διάλεξε
τον ποιητή του «Ονείρου καλοκαιρι-
νής νύχτας» για να δώσει τη δαιμονο-
ποίηση του έρωτα από έναν τυραννι-
κό θεό, που μετράει μόνο τις επιδό-
σεις και στραγγίζει το
συναίσθημα.

Οι ηθοποιοί όμως
σύμφωνα με τη διδα-
σκαλία του, σε αυτό το
ύφος και προσανατο-
λισμό έδωσαν ό,τι κα-
λύτερο μπόρεσαν. Δεν
ξέρω αν είναι και αθλη-
τές ανωμάλων δρό-
μων μετ' ολίγη κη-
δησαν στην κυριολεξία
ό,τι υπήρχε μπροστά
τους και τραγικοποίη-
σαν τον αισθησιασμό.
Θα μπορούσαν να συ-
μπεριληφθούν στην Ο-
λυμπιάδα του 2004
σαν ερωτικοί πρωτα-
θλητές, που δεν ξέρω
φυσικά αν η Ελλάδα έ-
χει το προβάδισμα σε
αυτό το άθλημα μόνο
στα χαρτιά, ή και στην
πραγματικότητα.

Πάντως, έπαιξαν με
κέφι και με απεριόρι-
στη σπατάλη του δυνα-
μικού τους και αυτό
προσγράφεται στα θε-
τικά στοιχεία αυτού
του τραγελαφικού θε-
άματος, που εκεί που
περιμένει κανείς να
βρεθεί στην ατμόσφαι-
ρα ενός Σαίξπηρικού
κειμένου, να χαθεί στη

μαγεία τηςποίησης ενός μεγάλου
ποιητή, βρίσκονται σε ένα ριγκ ερωτι-
κής πάλης από τις πιο βίαιες και εξο-
ντωτικές.

Καθμένε Άμλετ. Αν έβλεπες αυτή
την ουράνια ευδαιμονία ύστερα από
έναν πόλεμο ερωτικής προσέγγισης
που έγιναν όλα γυαλιά- καρφιά, θα έ-
δινες ανεπιφύλακτα την απάντηση
στο μεγάλο ερώτημά σου;

«Να ζει κανείς... να ζει».

Σημειώνω τα ονόματα των ηθοποι-
ών από σεβασμό για τον μόχθο τους.
Α. Ρεμούνδος, Γ. Μηλίτση, Α. Καμαρι-
νέας και την εξαιρετη χορεύτρια Ι.
Καμπυλαυκά.

